

# Ramon M. Carrera, la mirada de l'Àngel

crònica

La Casa de Cultura de les Bernardes de Salt, gràcies al dinamisme de la seva directora Isabel Casal, és un dels pocs centres institucionals de Girona i comarques on hi ha una política-cultura expositiva oberta i plural. Hi poden exposar artistes de totes les tendències, des d'aficionats joves fins a veterans, com l'escultor Ramon M. Carrera, director de l'Escola de Belles Arts de Girona dels anys 50 als 90.

Per l'excel·lent interès de l'obra exposada d'aquest polifacètic artista, pedagog, escultor, pintor gironí, no valorada ni coneguda com es mereix, hem volgut escriure la presentació del catàleg i aquest article.

D'entrada voldríem comentar que, amb motiu d'un esplèndid retrat al pastel que Carrera ens ha fet per a la seva sèrie dels altres gironins, durant alguns dies, per fer-li de model, hem freqüentat el seu grandios i vell casalot modernista, famós per les seves palmeres, que li fa d'estudi, magatzem, sales d'exposició de centenars d'obres guardades d'ell. En una de les sales d'honor es poden veure una meravellosa selecció de dibuixos i escultures del pare Carrera.

Com és natural, quan finalitzen les sessions de model, tot parlant, acabem mirant les obres d'en Carrera, de totes les èpoques, i en especial les que estava seleccionant per la semiantològica de dibuixos i pintures que ha exposat a Salt.

Hom queda impressionat de la quantitat, força i perfeccionisme de les obres

CASA DE CULTURA LES BERNARDES

Del 5 al 24 de febrer de 1996



## RAMON M.<sup>a</sup> CARRERA FIGURES HUMANES Pintures - Dibuixos Escultures

d'aquest artista, més conegut a Girona com escultor de l'Àngel de la Catedral i d'innombrables sèries de Sants, Verges, Cristos, etc. i pels seus grandiosos diorames per als fons dels pessebres de Nadal.

Curiosament, la nit que hom venia d'assistir a la inauguració d'en Carrera, a Salt, per TVE2 projectaven *Viridiana*, d'en Buñuel... I l'endemà escric sobre les figures humanes d'aquest artista gironí, de profundes arrels catòliques, germà del famós predicador mossèn Jordi Carrera.

Em crida l'atenció que, entre les 60 obres exposades dels anys 50-96, no n'hi ha a penes cap de caire obertament religiós, clàssic, sols un gran Crist, mutilat per la post-modernitat atòmica. I uns petits i sensacionals apunts de processons, on destaca un del seu germà predicant.

Aquí voldria retornar als pobres marginats del film buñuelià. Carrera, excepcional

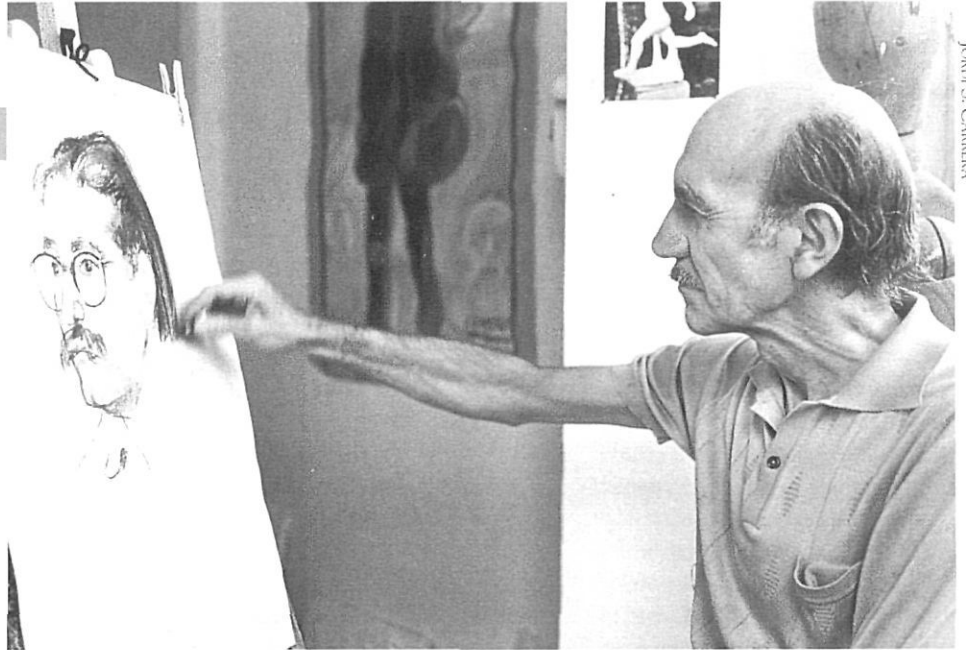
Dibuixos del natural  
de Ramon M. Carrera.





escultor catòlic, idealista, ens presenta l'altra cara, perspectiva, que es pot divisar a baix, des de la mirada de l'Àngel de la Catedral. Anem a contemplar l'altra cara de Girona i dels gironins. En la Sala 1, quatre vigorosos *gouaches* sobre les barraques de Montjuïc, any 50, en homenatge als emigrants, els futurs altres catalans.

Carrera, home i artista profundament religiós i solitari, al llarg de totes les èpoques artístiques, en els seus recorreguts pels indrets més desconeguts i oblidats de l'altra Girona burgesa i consumista, ha dibuixat i pintat del natural els



Ramon M. Carrera al seu estudi.

color, gens habitual en un escultor que també és un brillant pintor de retrats i paisatges. També són genials els seus dibuixos de gent de la Sopa i en especial els nens de l'Hospici, lineals com Ingres i plàstico-socials com Daumier.

En la Sala 2, la més atrevida i original d'aquest polifacètic artista d'Àngels i Sants, ens presenta una agosarada i terrible sèrie expressionista de dibuixos i pintures de bruixes, pobres i marginats. Aquí retrobem l'esperit religiós, humà, social, cristià, dels Valle Inclán, Buñuel, Pasolini. Sí, Carrera, com Dostoievski, al llarg de la seva vida ha viscut turmentat per la seva dualitat mística de catòlic, cristià i humanista, en què l'església oficial li demanava idealisme, fet de sant i propaganda apostòlica, però l'esperit evangèlic i humanista i l'exemple del seu germà Mossèn Jordi, li reclamaven l'amagat compromís social amb els més pobres i marginats de la societat, pels que va morir el Crist, excamperol i revolucionari.

I acabarem comentant la Sala 3, la més serena i moderada, on

hi ha exposat tot el virtuosisme d'un polifacètic artista gironí, que de la seva rigorosa formació clàssica, acadèmica, figurativa, ha evolucionat, des d'un domini de l'ofici total en les seves tècniques més tradicionals, cap a una nova síntesi més moderna, entre el post-impressionisme i un expressionisme suau, a pesar dels forts i atrevits continguts religiosos, socials i humanistes de les seves figures i composicions.

Destacaríem que la majoria de les seves figures i retrats quasi sempre són femenins. Carrera pinta les dones com Àngels caiguts, plens d'humanitat.

És curiós constatar que si com a escultor té fets una infinitat de nus, com a dibuixant i pintor no en té cap. El seu idealisme religiós li fa amagar, contenir la sensualitat del cos femení. Pinta les gitanes com figures humanes, símbols universals de l'amor, el dolor, la solitud femenina en un món on cada dia és més difícil ser persona.



més marginats, els gitanos; les seves gitanes estan en la millor tradició plàstica d'un Gauguin i Picasso. Destaquen pel seu extraordinari domini del dubuix i atreviment en la pinzellada i

LLUÍS BOSCH MARTÍ